'Αριθ. 5. 1 'Ιουλίου 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ : Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΟΝ
REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE
12, Rue Navarin, Athènes

Editeur—Directeur : A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

'Αριθ. 5. 1 'Ιουλίου 1921

"Ο,τι είνε έπάνω, είνε όπως έκεϊνο πού είνε κάτω, ό,τι είνε κάτω, είνε όπως έκεϊνο πού είνε έπάνω. ΕΡΜΗΣ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ : Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ 'Εσωτερικοῦ δραχ. 12.— Αἰγύπτου Γ. Δ. 50.— 'Αμερικῆς Δ. 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΝΤΟΤΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

'Ο ὁρισμὸς τῆς ψυχῆς δύναται νὰ τεθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, δηλαδὴ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι : «ψυχὴ εἶνε τὸ ὂν ἐκεῖνο ὅπερ ἔχει συνείδησιν τοῦ ἐγώ, σκέψιν, κρίσιν, θέλησιν, μνήμην, αἴσθησιν καὶ ζωήν». ἤτοι, ἡ ψυχὴ εἶνε ἓν ὂν ἔχον συνείδησιν τῆς ἰδίας του ὑπάρξεως, τοῦ ἐγώτου, ἀλλὰ καὶ θέλησιν ἐλευθέραν, αὐτεξούσιον, ἀλλὰ καὶ διαφέρει ἐκείνης τῆς κληθείσης ψυχῆς τοῦ ζώου, γενικῶς μικροβίου, ἢ πιθήκου, διότι αὕτη στερεῖται νοὸς, αὐτεξουσίου· ἀλλὰ καὶ ἐκείνη τοῦ ἀτόμου τῆς ὕλης, διότι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ ἡ δύναμις ἣν ἐν ἑαυτῷ περιέχει.

Διὰ τὰς ἀνωτέρω αὐτὰς ἑπτὰ ἰδιότητας, δὲν εἶπεν ἀκόμη τίποτε ἡ ἐπιστήμη· μὴ δυναμένη δὲ νὰ θέσῃ τὸν ὁρισμὸν αὐτῶν τὰς ἀποκαλεῖ δυνάμεις ἀγνώστους !

'Εν τούτοις καίτοι ἄγνωστοι αὗται, διὰ τὴν ἐπιστήμην δὲν εἶναι μόνον καταληπταὶ καὶ συνεπῶς ὑπαρκταὶ ἀλλὰ καὶ μέγισται, ὅσον δὲν εἶναι πολλαὶ ἄλλαι καὶ ὁραταὶ ἀκόμη. μὲ τὴν διαφορὰν

ὅτι αὗται οὐδαμῶς ὑπάγονται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἐπιστήμης, τῆς φυσικῆς, καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὰς ἐξετάζει ἄλλη τις ἐπιστήμη, ἤτοι ἡ μεταφυσικὴ καὶ ἡ ψυχολογία. Διότι εἶνε βέβαιον καὶ τὸ βεβαιοῦσιν ἐπιστήμονες φυσιολόγοι τῆς περιωπῆς τοῦ Ραϋμόνδου, τοῦ Βάϊσμαν τοῦ Βοὺγκ κλπ. καὶ ὄχι ἁπλοῖ ζωολόγοι βιολόγοι ὡς ὁ Βύχνερ καὶ Χέκελ ὅτι, ἐκ τῶν ψυχικῶν φαινομένων οὐδέν, ἀπολύτως οὐδὲν ἔχει ἢ δύναται νὰ ἐξετασθῇ.

Ὁ Μπούνκ μάλιστα, ἐν τῇ φυσιολογίᾳ τοῦ ἐμφαντικῶς λέγει, ὅταν ὁμιλῇ περὶ ψυχῆς· «ἐκ τῶν φαινομένων, λέγει τῆς ζωϊκῆς ψυχῆς οὐδὲν ἐντελῶς δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν, ἀλλ' ἁπλῶς ἀριθμοῦμεν ὡρισμένα τινὰ συνήθη φαινόμενα».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ρισσέ, ἐπειδὴ καθορᾷ ὅτι ἡ ψυχή, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τι καὶ ἀπεριορίστως μείζων τῆς ψυχῆς τῶν ζώων, ὅπως ἐξηγήσῃ ὅτι αὕτη προέρχεται μόνον ἐκ τῆς μνήμης καὶ τοῦ συνειρμοῦ αὐτῆς, ἀρνεῖται τελείως μνήμην εἰς πάντα τὰ ζῶα, ὅπερ ὅμως εἶναι ἀνακριβές, διότι εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι μνήμην ἔχει καὶ μάλιστα μεγάλην ὁ κύων μας καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα. Ἐν τούτοις ταῦτα δὲν ἔχουσιν οὔτε πνεῦμα οὔτε τὸ ἐγώ των· ὥστε οὐχὶ ἡ μνήμη κάμνει τὴν ψυχήν, ἀλλ' ἕτερον τι εἶναι αὕτη, οὗτινος στερεῖται πᾶν ζῶον.

Τί ἀποδεικνύεται λοιπόν, ἢ τοὐλάχιστον συμπεραίνεται λογικῶς; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε αὐθύπαρκτος ὀντότης αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος τῆς ὕλης καὶ δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ὕλης ὡς διατείνεται ὁ Χέκελ· ἀφοῦ μάλιστα, ἐπὶ πλέον, καὶ ἡ συναίσθησις, ἤτοι ἡ ἄνευ ἐρεθισμοῦ αἴσθησις, εἶνε ἐπίσης διάφορόν τι, ἀλλὰ καὶ ἀνωτέρα τις ἰδιότης καὶ τῆς αἰσθήσεως. Ἀπόδειξις ὅτι τὸ συναίσθημα τοῦ πόνου ἔχει ὅσας, ἂν μὴ καὶ περισσοτέρας, διαταραχὰς ἐπὶ τοῦ σώματος παρὰ αὐτὸς οὗτος ὁ πόνος· ὡς π.χ. ἐρυθριᾷς, ριγεῖς, ἱδρώνεις, λυπεῖσαι, ἀγωνιᾷς περισσότερον ὅταν συναισθάνεσαι παρὰ ὅταν αἰσθάνεσαι.

Ἡ ψυχὴ ἀποδεικνύεται ὀντότης καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου αὕτη ἐργάζεται, ἐνεργεῖ καὶ ἐκδηλοῦται ἀλλὰ καὶ προαισθάνεται διὰ τῶν ὀνείρων. Ἐνῷ ἂν συνέβαινεν ἄλλως ἤτοι ἂν παραδεχώμεθα καὶ τὴν ψυχὴν ὡς «σύνδεσμον κυττάρων» — ὡς ἰσχυρίζονται οἱ Χέκελ, οὐδὲν ὄνειρον θὰ ἐβλέπομεν.

Εἶνε ἐπίσης ὀντότης διότι καὶ ἴδια νοσήματα ἔχει ἡ ψυχὴ καὶ ὅλως ἀνεξάρτητα τῆς ὕλης, διότι, εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ὕλη εἶνε ὑγιὴς εἰς τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς.

Εἶνε δὲ καὶ ἀθάνατος διότι εἶνε ἄτομον, ὡς εἶνε ἀθάνατον, κατὰ τὴν ἐπιστήμην, καὶ τὸ ἄτομον τῆς ὕλης καὶ τῆς δυνάμεως. Τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο μόνον ἐὰν θελήσῃ τις, παραλογῶν, νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ὕλη εἶνε ἀθάνατος καὶ ἡ ψυχὴ ὄχι, δύναται ν' ἀντικρουσθῇ!

Εἶνε ἀθάνατος ἐπίσης καὶ διότι «ὁ γεννήσας υἱὸν οὐκ ἀπέθανεν»

καί, κατὰ τὴν ἐπιστήμην, διότι κληροδοτεῖ εἰς τὸν υἱόν του τοὐλάχιστον τὸ ἥμισυ τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Εἶνε ἀθάνατος καὶ διότι ἔχει προαίσθησιν τῆς ἀθανασίας του· Ἀνέγνων καὶ θὰ εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ μέγας Φίλιππος, ὁ πατὴρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔθεσεν ἄνθρωπον ἵνα τῷ ὑπενθυμίζῃ ὅτι θ' ἀποθάνῃ. Ἐπίσης γέροντες, μόλις σύροντες τοὺς πόδας των, κτίζουσι μέγαρα στερεώτατα κ.λ.π. ὡς ἐὰν θὰ ζήσωσιν αἰωνίως. Τὸ ἀσυνείδητον δὲ τοῦτο πρoαίσθημα τῆς ἀθανασίας μας δὲν προέρχεται, ὡς θὰ ἰσχυρισθῶσιν οἱ Χέκελ, ἐκ τῆς πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπης μας· διότι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ζωὴν εἶνε τάσις ἁπλῆ πρὸς αὐτήν, δὲν εἶνε πρὸς τὴν ἀθανασίαν. Τὸ συναίσθημα ὅθεν τοῦτο, τὸ ὁποῖον πράγματι ἔχομεν, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ—εἶνε βέβαιον, ἢ διότι ὁ δημιουργὸς τὸ ἔθεσε πρὸς ἠθικήν, ὡς ἔθεσε καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνταπόδοσιν αὐτῆς, ἢ διότι ἐγνώρισεν ὅτι ἐδημιουργήθη ἀθάνατος, ἢ διότι προϋπῆρξεν, ὡς πιστεύουσιν οἱ ὀπαδοὶ τῆς μετεμψυχώσεως, ἢ διότι διὰ τῆς τηλεπαθείας,—τὸ καὶ πιθανότερον—ἡ ψυχὴ προαισθάνεται τὸ μέλλον αὐτῆς.

Ἀλλὰ τὴν πνευματικήν μας ἀθανασίαν διαβεβαιοῖ ἐπὶ πλέον καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἐγώ μας· ἡ προσωπικότης μας· διότι πῶς εἶνε δυνατὸν ὅ,τι δὲν αἰσθάνεται ὅτι ὑπάρχει, νὰ εἶνε ἀΐδιον, ἀθάνατον, ὡς ἡ ὕλη, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ αἰσθάνεται ἑαυτὸ ὅτι εἶνε ὄν, νὰ εἶνε φθαρτόν, νὰ εἶναι θνητόν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΠΥΡΡΟΣ

ΜΥΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΑΝΑ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Δ. ΣΕΜΕΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ Σχολὴ αὕτη ἤλλαξε κέντρον. Τὸ κέντρον τότε μετετέθη πρὸς Βορρᾶν, πρὸς τὴν Αὐστρουγγαρίαν. Ἀνερχόμενον πρὸς τὰ Βορειοδυτικά, ἔφθασε εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν της ἔδρασαν ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ ἄνδρες οἵτινες διεσκόρπισαν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ὁμοίους των.

Βλέπομεν, οὕτω, ν' ἀναφαίνεται τὸ ὄνομα τῶν Ροδοσταυριτῶν εἰς τὴν Αὐστρίαν, Οὑγγαρίαν, Γερμανίαν, Δανίαν, καὶ πρὸς Νότιον τῆς Νορβηγίας καὶ τέλος, ὁριστικῶς, εἰς τὴν Γαλλίαν.

Διερωτῶμαι, ἐν τούτοις, ἐὰν αἱ αἱρέσεις αὗται εἶνε ἀληθεῖς Ροδοσταυρῖται; Λίαν δύσκολον πρόβλημα, διότι ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Ροδοσταυρῖται οὗτοι εἶνε ἀληθεῖς, ὀφείλομεν νὰ πα-

ραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ διδασκαλία των ἐπίσης εἶνε τοιαύτη καὶ ὅτι ἀκόμα καὶ οἱ ἀρχηγοί των εἶνε ἐπίσης ἀληθεῖς.

Ἀντιθέτως, ἐὰν οἱ Ροδοσταυρῖται οὗτοι δὲν εἶνε ἀληθεῖς,τότε εἶνε ἅρπαγες ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν νὰ προφυλαχθῶμεν.

Πιστεύω, ἐν πάσει περιπτώσει, ὅτι δὲν ἦσαν Ροδοσταυρῖται ἀλλὰ ἁπλῶς ἄνθρωποι εἰλικρινεῖς.

Ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ Μύσται, λόγῳ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν βαρβάρων, ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς τόπους φιλοξένους καὶ τότε οἱ Ροδοσταυρῖται, οἱ ἀληθεῖς Ροδοσταυρῖται, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ἄλλοι ἦλθον εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἀλλά, μὴ ὑποθέσετε ὅτι οἱ Διδάσκαλοι οὗτοι ἐσκόπευον νὰ ἱδρύσωσι κέντρον, διότι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον. Δὲν ἦτο, ὅμως ἀδύνατον, νὰ περιστοιχίζωνται ἀπὸ ὅμιλον τινα ἀνθρώπων οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ πιστοὶ μαθηταὶ τῶν Διδασκάλων τούτων.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν Διδασκάλων, οἱ μαθηταὶ μετέδωσαν τὴν μυὴσιν καὶ ἐδημιουργήθη κινήσις της ἥτις ἔλαβε τὸ ὄνομα τῶν Ροδοσταυριτῶν.

Ἡ ρίζα, κατὰ βάθος, εἶνε Ροδοσταυρική, ἀλλὰ ἡ ἀντίστοιχος μυήσις δὲν εἶνε.

Μολονότι ἡ διδασκαλία ἦτο τῶν Ροδοσταυριτῶν, αἱ διάφοροι κλεῖδες δὲν μετεδόθησαν πλήρως καὶ συνεπῶς ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πάντα τὰ βιβλία περὶ τῶν Ροδοσταυριτῶν, δέον νὰ μελετῶνται καλῶς, ἵνα συλλάβωμεν τὰς ἀληθείας καὶ ἀποφύγωμεν τὰ λάθη.

Ἂς ἀσχολιθῶμεν τώρα περὶ τῶν ζώντων καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχομεν διάφορον κίνησιν μυητικὴν πνευματιστικήν.

Κατ' ἀρχαιότητα ἔχομεν τὸν Πνευματικὸν Ἐλεύθερον Τεκτονισμόν, τὸν Μαρτινισμόν, τὸν Βιλλερμοσισμόν, ἐλευθέρας ἑνώσεις μελετῶν, μαγνητικὰς ἑταιρίας κτλ.

Σταματῶ ἐκεῖ διότι δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ ὁμιλήσω διὰ τὸ τάγμα τοῦ Κριναετοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν κίνησιν ταύτην.

Ἐξετάζοντες τὸν Ἐλεύθερον Πνευματικὸν Τεκτονισμόν, παρατηροῦμεν τὴν Ἑβραϊκὴν παράδοσιν.

Τὸ Τάγμα τοῦ Ναοῦ (οἱ Ναΐται) ἐκδηλώνει τὴν Αἰγυπτιακὴν παράδοσιν, τῆς Μέμφιδος, Μισαΐμ.

Ὁ Μαρτινεσισμός, ὁ Βιλλερμοσισμός, δίδουν μύησιν Ροδοσταυρικήν, Ἑβραιο—Χριστιανικήν, τὴν παρὰ τῶν Ροδοσταυριτῶν δηλονότι ἐφαρμοζομένην μέθοδον τῆς ἄλλοτε, ἀλλὰ ὑπὸ νέαν μορφήν.

Ὁ Μαρνινισμός, τέλος, διαφέρει τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ γενονότος

ὅτι ὁ ἱδρυτής του ἦτο αὐστηρῶς ἐμπεποτισμένος ὑπὸ βαθέων φιλοσοφικῶν ἰδεῶν. Ὁ Saint—Martin, ὑπῆρξεν ἕνας ἐνδόμυχος Χριστιανὸς καὶ ἡ κίνησις ποῦ ἐδημιούργησε ἦτο ἐλευθέρα μὲ Χριστιανικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς τάσεις.

Ἂς ἴδωμεν τώρα καὶ τὸν πνευματισμόν. Ἡ κίνησις αὕτη ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατόπιν ἐπεισοδίου τινος τὸ ὁποῖον ἀναφέρω. Ἔζη, εἰς τὴν χώραν ταύτην, μία οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα, μητέρα καὶ κόρην. Ἡμέραν τινα μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ κόρη ἐκάθισε εἰς κάθισμα ἀπέναντι τοῦ πατρός της,μεταξύ των δὲ ὑπῆρχε μικρὰ τράπεζα, ἥτις αἰφνηδίως ἤρχισε πηδῶσα.Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου, ὁ δὲ πατὴρ παρετήρησεν ὅτι μόλις ἠγείρετο, ἡ τράπεζα ἐσταμάτα ἀποτόμως. Ὅταν ἐκάθητο πάλιν, ἡ τράπεζα ἐπήδα πάλιν. Ὅταν ἐπιστοποίησε τοῦτο ἐκάλεσε ἀρκετοὺς ἐπιστήμονας πρὸ τῶν ὁποίων ἐπανέλαβε τὸ πείραμα.

Ἐγένετο κατόπιν λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ πρώτη ἰδέα τῆς πνευματιστικῆς τραπέζης ἐγεννήθη. Πάντες ἀνεγνώρισαν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πείραμα ἐσχολιάσθη εὐρύτατα. Διάφοροι ἄλλοι, κατόπιν, ἀνεζήτησαν τὰ αἴτια καὶ τέλος διὰ τοῦ παιγνιδίου τῆς ξυλίνης τραπέζης κατεσκευασμένης διὰ ξυλίνων καρφίων, σχηματιζόντων μίαν ζωϊκὴν μαγητικὴν ἅλυσσον, κατώρθωσαν νὰ παραγάγωσι φαινόμενά τινα.

Δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ πνευματισμοῦ. Θέλω, ἁπλῶς, νὰ εἴπω ὅτι ὁ πνευματισμὸς δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἡ ἀπτοτέρα ἐκδήλωσις τῶν πνευματικῶν ὀντοτήτων αἵτινες διὰ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τρόπου, προσπαθοῦσιν νὰ ἐκδηλωθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Βεβαίως, δὲν ἐννοῶ τὴν τράπεζαν μόνον, ἀλλὰ ἄλλους τρόπους ἐν χρήσει εἰς τὰς πνευματιστικὰς σχολάς.

Προφανῶς, εἶνε λογικὸν νὰ παραδέχεται κανεὶς τὰς ἐκδηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας παρίσταται· δέον ἐν τούτοις νὰ πιστοποιῶνται αὗται καὶ νὰ μὴ εἶνε τις εὐκολόπιστος.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ κρατεῖ ἐπιφυλακτικὸν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας, εἶνε ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα δύνανται, τῇ βοηθείᾳ προσώπων τινων, τὰ ἀναπαραχθῶσι καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ τυχοδιῶκται οἵτινες προσεπάθησαν νὰ καταστρέψωσι τὸν διανοιγέντα δρόμον καὶ νὰ φέρωσι τὴν σύγχισιν.

Οὕτω, ἐπὶ ἀνωτέρου τινος φαινομένου, δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ ἅπαξ καὶ νὰ ἀμφιβάλῃ ἐννέα. Νὰ ἀμφιβάλῃ ὄχι μόνον διὰ τὸ πρόσωπον ἀλλὰ διὰ τὰ δευτερεύοντα αἴτια τὰ δυνάμενα νὰ παραγάγωσι τὰ ἀποτελέσματα.

Φρονῶ ὅτι, διὰ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἀπεφάσισαν ἢ ἔχουν κλίσιν νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀποκτήσωσι δυνάμεις ἵνα γίνωσι προστᾶται τῆς μεγάλης ταύτης ἀνθρωπίνου μάζης ὁ δρόμος οὗτος τοῦ πειραματισμοῦ δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος. Ἐννέα (9) φορὰς εἰς τὰς (10) τὰ φαινόμενα εἶνε λανθασμένα.

Ἀφοῦ ὡμιλήσαμεν, ἐν ἐξαιρετικῇ συντομίᾳ, περὶ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, θὰ ἀναφέρω ὡς κατακλεῖδα, τοὺς διαφόρους δεσμοὺς τῶν ἀρχαίων παραδόσεων πρὸς τήν παράδοσιν τοῦ Τάγματος τοῦ Κρίνου καὶ τοῦ Ἀετοῦ.

Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν θεωρίαν τοῦ Δώρου τοῦ Γεννήτορος.

Ἡ θεωρία αὕτη, ἐπιθυμεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ ἄτομον ἰσχυρόν, Κύριον τῶν νόμων τῆς Δημιουργίας καὶ δυνάμενον νὰ ἀποφύγῃ τὰ κακοποιὰ ἀποτελέσματα τῶν νόμων τούτων.

Ὁ Ἱππότης τοῦ Κριναετοῦ, θεωρεῖται ὡς ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ εὐεργετῇ τοὺς ὁμοίους του διότι δύναται νὰ θέσῃ ἐκποδὼν τὰς διαφόρους δυνάμεις αἵτινες θίγουν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους.

Καὶ ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν θεωρίαν τῆς Δώρας, τῆς Σεβασμίας Ἡμῶν Μητρός, ποῖον εἶναι τὸ ἑνωτικὸν σημεῖον μετὰ τοῦ παρελθόντος;

Βλέπομεν ὅτι τὴν λέξιν Ἀγάπην τὴν ἐπρόφεραν εἰς τὸ βάθος τῶν ὑπογείων τῶν Πυραμίδων, εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἰουδαίας, εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ἡ Ἀγάπη τῆς Σεβασμίας ἡμῶν Μητρὸς ἔχει διάφορον χαρακτῆρα, ἔχει ἐντελῶς ἰδιαιτέραν ἀξίαν διὰ τὸ ἄτομον, διότι ἡ ἀγάπη αὕτη δὲν εἶνε πλέον ἡ ἀναμονὴ ἀμοιβῆς τινος, ἀλλὰ ἡ ἀπόλυτος ἄρνησις, ἡ θυσία ἄνευ τῆς προσδοκίας οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς.

Ἡ Δώρα διδάσκει τοὺς Ἱππότας της νὰ εὐεργετῶσι τοὺς ὁμοίους των ὄχι μόνον διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὴν προσωπικότητα των ἀλλὰ διὰ νὰ κάμωσι τὸ καλὸν χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταποδόσεως.

Ἡ θεωρία τῆς Δώρας δὲν σταματᾷ ἐκεῖ. Καὶ ἄλλη τάσις ὑφίσταται, ἡ τάσις τῆς ἑνώσεως τοῦ φυσικοῦ πρὸς τὸ ἀόρατον πεδίον. Ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Δώρας, φθάσας εἰς ὡρισμένον στάδιον μυήσεως, ἐκπληρώσας τὰ καθήκοντα τοῦ εὐεργέτου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, δύναται νὰ λάβῃ τὴν χάριν νὰ ὁρμήσῃ ἀπὸ τὸν Κύκλον τοῦ Κόσμου πρὸς τὸν Κύκλον τοῦ Οὐρανοῦ.

Τὸ νὰ θελήσῃ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸν Κύκλον τοῦ Ἕωνος θὰ ἦτο θρασύ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγῳ τῆς εἰς τὰ λουτρὰ μεταβάσεως τοῦ Διευθυντοῦ μας, ὁ Ἕων θὰ ἐκδοθῇ τὴν 1ην Αὐγούστου ἀντὶ τῆς 15 Ἰουλίου, μὲ σελίδας 32 ἀντὶ τῶν 16 καὶ θὰ πωληθῇ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς τὸ τεῦχος.

ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ ΕΚ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ Μηνύτορος τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης).

Μετάφρασις Δ. ΔΗΜΑ

Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησε πολὺ καθαρὰ στὸν Νικόδημο, κατὰ τὴν «νυκτὸς» ἐκείνη ἐπίσκεψι, πῶς κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἰδῆ τὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ ἂν δὲν ἐγεννᾶτο ἄνωθεν· ὅταν δὲ ὁ ἄρχων τῶν Ἰουδαίων ἀμφέβαλλε, διεκήρυξεν ἀκόμη φανερότερα πῶς «Ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» Τώρα, ὅπως ὁ Ἰησοῦς πάντοτε ἐπέμενε, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι μιὰ κατάστασις πνευματικῆς συνειδήσεως. Εἶναι λοιπὸν φανερὸν πῶς ἡ νέα γέννησις, ἀναγκαία γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς στὴν κατάστασι αὐτὴ τῆς θείας ἁρμονίας, εἶναι μιὰ ὅλως διόλου πνευματικὴ λειτουργία. Εἶναι μιὰ ἀναγέννησις ποῦ τὴν ἐπιφέρει ἡ δρᾶσις τῆς θείας Ἀρχῆς, ἢ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ· ἀρχίζει σὰν μιὰ ἀποκάλυψις τῶν πραγματικοτήτων τῆς ὑπάρξεως. Ἐπειδὴ ἡ Ἀρχὴ εἶναι αὐτὸ ποῦ εἶναι, δὲν σταματᾶ ποτὲ καμμιὰ ἀπ' τὶς ἐνέργειες ἐκεῖνες τοῦ Πνεύματος, ποῦ ὅταν νοηθοῦν, ἐπιφέρουν αὐτὸ ποῦ οἱ θνητοὶ ὀνομάζουν νέα γέννησι· ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς τῆς γεννήσεως ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν παραδοχὴ τῆς Ἀληθείας.

Σὲ ὅσους ἐδέχθησαν τὸν Χριστό, ἢ τὴν Ἀλήθεια, λέγει ὁ Ἰωάννης, (Ἰωάν. 1:13) «ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ· οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.»

Τὸ τί ἀποκαλύπτει ἡ νέα αὐτη γέννησις, μποροῦν νὰ καταλάβουν μόνο ἐκεῖνοι ποῦ κάπως τὴν ἔζησαν· εἶναι κάτι τί ἀκατάληπτον γιὰ τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις, διότι μὲ τὴν γέννησι αὐτὴ ἐμφανίζεται ἡ πνευματικὴ ὕπαρξις, ποῦ εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε σύλληψι τοῦ θνητοῦ νοῦ. Τώρα τὸ ἂν ἡ πνευματικὴ αὐτὴ γέννησις εἶναι γνησία, καὶ ὄχι καμμιὰ συγκινητικὴ ἔκστασις, ἀποδεικνύεται ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα ποῦ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ παρουσιάζῃ στὴ ζωὴ ποῦ ἐμψυχώθηκε πιὰ ἀπ' τὴν ἐνέργειά της. Τὰ δὲ «σημεῖα τὰ ἀκολουθοῦντα τὸ ἀληθινὸ πνευματικὸ ξύπνημα δὲν μπορεῖ ἐπιτυχῶς νὰ τ' ἀπομιμηθῇ ὁ ὑποκριτής.» «Μὲ τὴν πνευματικὴ γέννησι», γράφει ἡ κ. Ἔδδυ στὴ σελίδα 17 τῶν «Ἀναμίκτων,» της «ἡ ἀρχική, ἀναμάρτητος πνευματικὴ ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου ἀνατέλλει ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ὕστερα ὅμως ἀπ' τὰς ὠδίνας τοῦ θνητοῦ νοῦ, τὴ χαμένη δηλαδὴ ἐλπίδα, τὴν πεθαμένη ἡδονὴ καὶ τοὺς συσσωρευομένους πόνους τῆς αἰσθήσεως, —ποῦ χάρις σ' αὐτὰ—χάνει κανεὶς τὸν ἑαυτό του ὡς ὕλη, καὶ κερδίζει

μιὰ ἀληθεστάτη αἴσθησι τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου».

Ἀφοῦ γέννησις, κατὰ τὸν ἀνθρώπινον τρόπον τοῦ λέγειν, θὰ πῇ ἐμφάνισις ἑνὸς ἐντελῶς νέου ἀτόμου στὸν ὑλικὸ κόσμο, ποῦ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποκτᾶ τρόπους καὶ νοήματα μὲ μάθησι καὶ ἀγῶνας, δανειζόμεθα ἐδῶ τὴν λέξι γιὰ νὰ σημάνῃ ὅσο μία ὑλικὴ λέξις μπορεῖ, τὴ σύλληψι στὴν ἀτομικὴ συνείδησι, μιᾶς πνευματικῆς ὑπάρξεως, τῆς ὁποίας τὰς πραγματικότητας καὶ τὰ κλέη θὰ καταλάβουμε μὲ ἀδιάκοπη πνευματικὴ ἀνάπτυξι ποῦ θὰ ἔχῃ ὡς συνέπεια τὰς ὠδίνας τῶν αἰσθήσεων. Ἡ ἀνάπτυξις αὐτὴ ἀπαιτεῖ, σὲ κάθε βῆμα, ν' ἀπαρνεῖται κανεὶς καὶ ν' ἀποβάλῃ κάθε τὶ ποῦ ἀνήκει στὴ θνητὴ ὕπαρξι διότι, ὅπως ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησε στὸν Νικόδημο. «Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σάρξ ἐστὶ καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμα ἐστί.»

(ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Εἶχα πάει καὶ 'γὼ στὴν ἐκκλησία νὰ κάνω τὸν σταυρό μου. Ἔδωσα προσοχὴ σὲ ὅσα ἔψαλλε ὁ χορὸς καὶ ὁ παπᾶς καὶ μὲ χαρὰ ἔβλεπα τὸν ἑαυτό μου ποῦ σιγὰ σιγὰ ξεχνοῦσε τῆς βιωτικὲς μέριμνες καὶ προσπαθοῦσε «νὰ προσκυνήσῃ τὸν Θεόν ἐν πνεύματι». Κάποια χαρὰ καὶ συγκίνησις μὲ ἐγέμιζε καὶ καταλάβαινα πῶς ζοῦσα κάπως ἀλλοιῶς στὴν κατάστασί μου ἐκείνη. Μὰ οὔτε αὐτὴ χαρὰ διήρκεσε πολύ. Ἀπὸ τὸ μικρὸ ὕψος ποῦ μὲ τόση δυσκολία εἶχα ἀνεβῆ, μὲ κατεκρήμνισε ὁ ἑξῆς γυναικεῖος διάλογος.

— Ἡ Εὐαγγελία ἔγεινε καλά;

— Ὄχι, κυρία Καλλιόπη μου. Ὅσο πάει ἡ μαύρη χειρότερα.

— Κι' ἐκεῖνος ὁ κακορρίζικος;

— Τὸν πῆρ' ὁ ὀργή.

— Δὲν μαθεύτηκε ποῦ πῆγε;

— Ποιὸς νὰ ξέρῃ;

— Ἀλλοῖ καὶ τρεῖς ἀλλοί!.. Ἡ μητέρα της ζῇ;

— Ζῇ... Ἀπὸ τὸ γυιό σου εἶχες γράμμα;

— Εἶχα τὴν ἄλλη βδομάδα. Τὸ πήγανε τὸ παιδὶ μέσ' τὴ φωτιὰ καὶ μὴ ρωτᾶς τὴ σκασίλα μου.

— Ἀφοῦ εἶνε καλὰ τί στεναχωριέσαι;

— Κάνε πειὸ κεῖ νὰ περάσῃ ὁ Διᾶκος.

— Μπά; Παναγία μου... ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά...

Ἀλεπάλληλα σταυροκοπήματα ἐπηκολούθησαν τὴν στιγμὴν

ποῦ ὁ διάκονος μὲ τὸ εὐαγγέλιον, διηυθύνετο πρὸς τὴν ὡραίαν Πύλην.

Ἡ συνομιλία εἶχε διακοπῆ ἀποτόμως καὶ ἡ γυναῖκες, δὲν ἤργησαν νὰ τὴν ἐπαναλάβουν.

Συγχισμένος καθὼς ἤμουν καὶ ταραγμένος, ἔφυγα καὶ πῆγα ἐμπρὸς στὴν Πύλη τῆς Ἱερᾶς Προθέσεως. Γυναῖκες, γύρω μου, δὲν ὑπῆρχαν καὶ ἡσυχία μὲν εὗρῆκα, ἀλλὰ ἡ ταραχή μου δὲν μὲ ἄφινε νὰ συγκεντρωθῶ πάλιν.

Ὅταν ὁ χορὸς ἔψαλλε τὸ Κοινωνικόν, μία κυρία ψηλή, σωματώδης, ἀρκετὰ ὡραία, ντυμένη πολὺ ἁπλᾶ ἀλλὰ καὶ πολὺ νόστιμα, ἐπλησίασε. Ἐσταύρωσε τὰ χέρια της εἰς τὸ στῆθος, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι της. Προσηύχετο. Μόλις ἐτελείωσε τὸ Κοινωνικόν, ἔβγαλε γλήγορα τὸ καπέλλο της καὶ προσῆλθε σεμνὴ καὶ ὑποτρέμουσα καὶ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Κατόπιν, ἐπλησίασε, ἔβαλε πάλιν τὸ καπέλλο της καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ εὐλάβειαν.

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ μὲ ἐξέπληξε βαθειά. Ἡ κυρία αὐτὴ χρησίμευσε ὡς ἐξιλασμὸς τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἀπέναντι τῆς συνειδήσεώς μου ἡ ὁποία κατεδίκαζε τὴς γυναῖκες, μὲ πολλὴν σκληρότητα.

Ποῖος εἶνε ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς καὶ ποῖος εἶνε ὁ σκοπός της ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ; Ἀνεχόμεθα, χρόνια τώρα, χίλιες ἐπιπολαιότητες γυναικεῖες, χίλιες ἀσέβειες ποῦ ἐκτελοῦνται μέσα στὸν Ναὸν ἀπὸ τῆς γυναῖκες. Ὑπάρχει ἀνάγκη, λοιπὸν νὰ φορῇ ἡ γυναῖκα τὸ καπέλλο της μέσα στὴν ἐκκλησία ; Καὶ νὰ δέχεται μὲ τὸν κάλαθον αὐτὸν τῶν σταφυλιῶν καὶ κερασιῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν ; Εἶνε ἀνάγκη τῆς γυναικὸς καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία ἀκόμη, νὰ μὴ παύῃ τὴν αἰωνίαν κουτσομπολιά, τὴν βλακώδη συζήτησίν της.

Στοιχειώδη πράγματα βέβαια, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θέλει νὰ τὰ διορθώσῃ. Ἡ γυναῖκες ἔχουν παύσει πρὸ πολλοῦ, νὰ ἀνυψώνουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἀποκαλυφθείσης γυναικὸς πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας, εἶνε ἐξαίρεσις τῶν ἐξαιρέσεων, ἱκανὴ μόνον γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἰδέαν, ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυναῖκα ἐντὸς τοῦ Ναοῦ.

Ἂν κανένας παπᾶς, ἀπὸ ἰδίαν πρωτοβουλίαν, θελήσῃ νὰ περιορίσῃ πολλά, στ' ἀλήθεια, ἐξωφρενικὰ ποῦ συμβαίνουν στὴν ἐκκλησία, χαρακτηρίζεται ἀμέσως στριμμένος καὶ παράξενος, γιὰ νὰ πέσῃ, στὸ τέλος, θῦμα τῆς πρωτοβουλίας του καὶ τῆς χριστιανικῆς του συνειδήσεως ποῦ ἐξεγείρεται.

Καὶ ὅμως τὰ ὄργανα δὲν ὀφείλουν παρὰ νὰ ἐκτελοῦν διαταγάς. Ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τῆς ἐκκλησίας, εἶναι καιρὸς νὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ τὸν χειροῦργον καὶ νὰ πετάξῃ τόσα καὶ τόσα σάπια.

Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι, εἰς μίαν λειτουργίαν, συντελοῦνται τὰ

ἱερώτερα τῶν μυστηρίων, χάριν τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀσέβεια καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐπιπολαιότης πρέπει νὰ πατάσσεται, κατὰ τὸν πλέον αὐστηρότερον τρόπν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΩΝ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΤΩΝ

Ὁ ἐν Παρισίοις διακεκριμμένος συνεργάτης μας κ. Δημ. Π. Σεμελᾶς, Διπλωματοῦχος τῆς Σορβώνης ἐπὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἀρχαιολογίας καὶ βαθύτατος γνώστης τῆς Μεταφυσικῆς Ἐπιστήμης, ἀνέφερεν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης του «Ἀνὰ τὰς Παραδόσεις» τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι οἱ Ροδοσταυρῖται, φθάνοντες εἰς ὡρισμένον βαθμὸν μυήσεως καὶ πνευματικῆς ἐξελίξεως, ἠδύναντο νὰ ἐγκαταλείπωσι οἰκειοθελῶς τὸ ὑλικὸν αὐτῶν σκήνωμα καὶ νὰ ὁρμῶσι ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ πεδίου, πρὸς ἄλλα ἀνώτερα τοιαῦτα. Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ γεγονότος τούτου, δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἀπόσπασμα ἑτέρας μελέτης τοῦ ἰατροῦ Fr. Hartmann, δημοσιευομένης εἰς τὸ περιοδικὸν «Le Voile d'Isis» (Ἰούνιος 1921), ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον.

Ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι δὲν παρεμορφώθη ἀπὸ τρελλὰς θεωρίας, ἐπιστήμης ψευδοῦς καὶ κατ' ἐπιφάνειαν, οὔτε ἀπὸ τὰς δεισιδαίμονας θεωρίας τοῦ συγχρόνου κλήρου, πιστεύει ὅτι ἡ προαναφερθεῖσα πνευματικὴ κατάστασις, δὲν θὰ τῆς εἶνε ἐφικτή, εἰμὴ ἀφοῦ ὁ θάνατος θραύσῃ τοὺς δεσμοὺς οἵτινες συνδέουν τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν γήϊνον αὐτοῦ κατοικίαν· ἐνῷ, ἡ ἀπόκρυφος ἐπιστήμη ἀποδεικνύει ὅτι παρομοία κατάστασις δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διαρκούσης τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Καὶ πλέον ἀκόμη, ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν ὕπαρξίν μας εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς ὑψηλῆς πνευματικότητος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φυσικοῦ μας σώματος, πρέπει νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην διαρκούσης τῆς γηΐνου ἡμῶν ζωῆς, διότι «ὁ θάνατος» εἶναι ἁπλούστατα ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ὅ,τι κατέστη ἀνωφελές. Ὁ θάνατος δὲν δύναται νὰ κάμῃ κανὲν θαῦμα, οὔτε νὰ μᾶς δωρήσῃ καμμίαν ἰδιότητα τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἴχομεν νομίμως ἀποκτήσει διὰ τῆς ἰδίας μας ἐξελίξεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φυσικῆς μας ζωῆς.

Οἱ ἀληθεῖς ἀδελφοὶ Ροδοσταυρῖται ἦσαν ἄνθρωποι, φθάσαντες εἰς τὴν ἀνωτέραν ταύτην κατάστασιν.

Ἡ ὕπαρξίς των ἀποδεικνύεται ὅπως καὶ οἱονδήποτε ἄλλο σημεῖον τῆς Ἱστορίας· Ἡ ἀληθὴς ὅμως φύσις των, δὲν δύναται νὰ γνωσθῇ, παρὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις κατέστη ὅμοιός των. Ὑπῆρξαν τοιαῦτα πρόσωπα, εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερον. Τὰ ἱερὰ βιβλία τῆς ἀνατολῆς, οἱ βίοι τῶν ἁγίων χρι-

σειανῶν, ἡ ἀπόκρυφος φιλολογία, μεσαιωνικὴ καὶ σύγχρονος, μᾶς ὡμιλοῦσι περὶ τῶν προσώπων τούτων. Ὄντες αὐτοὶ οἱ ἴδιοι «πνευματικοί», δύνανται νὰ ἴδωσι ἄλλα πνευματικὰ ὄντα καὶ νὰ συνομιλήσωσι μετ' αὐτῶν, διότι εἶναι γνῶσται καὶ τοῦ κόσμου τῶν ἀοράτων αἰτίων καὶ τοῦ κόσμου τῶν ὁρατῶν ἀποτελεσμάτων. Εἶναι ἱκανοὶ νὰ ὁδηγήσωσι καὶ νὰ ἐξελέγξωσι τὴν πορείαν τῆς ζωῆς διὰ τῆς ὁποίας ἡ ὕλη ἀλάσσει καὶ μεταμορφοῦται.

Φθάσαντες εἰς τὴν πνευματικὴν ζωήν, ἀνεκάλυψαν τὴν «πνευματικὴν πανάκειαν» ἥτις θεραπεύει ὅλα τὰ κακὰ τὰ ἀπορρέοντα ἐκ μιᾶς καταστάσεως κατωτέρου ὄντος.

Ὄρθιοι ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀληθοῦς ζώσης Πίστεως —δηλαδὴ ἐπὶ τῆς κατ' εὐθεῖαν πνευματικῆς ἀντιλήψεως καὶ γνώσεως τῶν αἰτίων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων—ἐγένοντο κάτοχοι τῆς ***φιλοσοφικῆς λίθου***, ἥτις τοὺς ἀνυψώνει ὑπεράνω τοῦ πεδίου τῆς ἀμφιβολίας καὶ τοποθετεῖ εἰς τὴν καρδίαν των τὸν κῦβον τῆς ζωῆς, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ ναοῦ τῆς Σοφίας. Τί ἐμποδίζει ἕνα ἄνθρωπον, κάτοχον τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς γνώσεως, νὰ εἶνε μία ἀνεξάρτητος πνευματικὴ δύναμις ἑνὸς ὑλικοῦ ὀργανισμοῦ ; τί ἐμποδίζει, λέγω, τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, νὰ ἐγκαταλείπῃ κατὰ θέλησιν, ὁσάκις ἐπιθυμήσῃ, τὴν ἐκ σαρκὸς καὶ αἵματος οἰκίαν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ὅταν θελήσῃ καὶ ὅταν εἶνε ἀνάγκη ;

. . . .

Dr. F. HARTMANN

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Teder ἐκλιπόντος Διδασκάλου τοῦ Τάγματος τοῦ Μαρτινισμοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Παραβλέπων, λοιπόν, ἐνσυνειδήτως, ἢ ἀσυνειδήτως, τὸ οὐσιῶδες γεγονὸς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν δύο μεθόδων καὶ φαινομένων εἰσήγαγε εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐσφαλμένην θεωρίαν ὅτι ὅλα τὰ μαγνητικὰ φαινόμενα ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῶσιν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς.

Ἀργότερον, οἱ ἰατροὶ Μπινὲ καὶ Φερέ, καὶ οἱ ἴδιοι ἀνίκανοι νὰ ἐκτελέσωσιν ἐπιτυχῶς πειράματά τινα διὰ τῶν ἰδιαιτέρων μεθόδων τῶν μαγνητιστῶν καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως νὰ ἐξηγήσωσι τοὺς λόγους τῆς ἀνικανότητός των ταύτης, ὑπεστήριξαν ὅτι ὅλα τὰ φαινόμενα ὠφείλοντο εἰς τὴν ὑποβολήν. Τοῦτο ἐννοεῖται, δὲν ἠμπόδισε τὸν ἰατρὸν Φερὲ ἰδίως νὰ λησμονήσῃ ὅτι κατὰ τὸ

1884, εἶχε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὴν κυρίαν Ν..... τῆς ὁποίας οἱ δάκτυλοι εἶχον τὴν ἰδιότητα νὰ ἕλκωσιν ἐλαφρά τινα ἀντικείμενα, οἷον κορδελίτσες, μικρὰ τεμάχια χάρτου κλπ. Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωσι διὰ τῆς ὑποβολῆς τὴν αἰτίαν τῆς ἕλξεως ταύτης καὶ διαφόρων ἄλλων φαινομένων, οἱ κύριοι οὗτοι ἐθεώρησαν φρονιμώτερον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ ζήτημα τοῦτο. Πάντα τὰ σχετικὰ φαινόμενα τῆς ἕλξεως διὰ τῆς χειρός, ὅπως ἡ μετακίνησις τῆς μαγνητικῆς βελόνης καὶ ἄλλων ἐργαλείων, μὴ ἐξηγούμενα διὰ τῆς ὑποβολῆς, δὲν ἐγένοντο παραδεκτὰ ὑπὸ τῶν ἄνω ἰατρῶν οἵτινες τὰ ἠρνήθησαν in toto.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ σκέπτεσθαι, ἥτις, σημειωτέον, δὲν ἀνήκει εἰς μόνους τοὺς ἰατροὺς Μπρέδ, Φερὲ καὶ Μπινέ.

Σκοποῦντες ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ προσωπικὸς μαγνητισμὸς δὲν εἶνε χίμαιρα, θὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν μαρτυρίαν εἰδικῶν, τῶν ὁποίων ἡ γνῶσις, ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ ἀκεραιότης δὲν ἐπιδέχονται ἀντίρρησιν.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831, μία Ἐπιτροπὴ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, μετὰ πενταετεῖς ἐρεύνας καὶ μελέτας, παρουσίασεν ἔκθεσιν ὁμολογοῦσαν τὴν πραγματικότητα τῶν φαινομένων τοῦ προσωπικοῦ μαγνητισμοῦ. Οἱ πονηροί,—καὶ ὑπάρχουν πάντοτε τοιοῦτοι— θὰ παρατηρήσωσιν ἴσως ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκείνης δὲν ἐγνώριζον τίποτε ἀκόμη περὶ τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς καὶ ὅτι ἂν εἶχον ζήσει μετὰ τὸν ἰατρὸν Braid θὰ ἐξήγουν, ἀναμφιβόλως, τὰ φαινόμενα δι' ἐντελῶς ἄλλου τρόπου. Εἰς τοτο παρατηροῦμεν 1ον) ὅτι ἡ πλειονότης τῶν φαινομένων τὰ ὁποῖα ἐπέτυχεν ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τῶν συνήθων μεθόδων τῶν μαγνητιστῶν ἦσαν φαινόμενα καθαρῶς μαγνητικὰ καὶ 2ον) ὅτι, ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ ἦτο γνωστὴ πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τοῦ Braid ὅστις ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἀνεκάλυψεν.

Δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ τοῦ 1861, δὲν συνέταξαν τὴν ἔκθεσίν των ἐν ἀγνοίᾳ μιᾶς δυνατῆς ἐξηγήσεως τῶν φαινομένων διὰ τῆς θεωρίας τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς. Εἰς τὴν νέαν λαϊκὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν ἀναφέρεται, ἀρκετὰ καλῶς, γεγονός τι τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἄγνωστον εἰς τὰ 1831, ὅτι, δηλαδὴ ὁ ὑπνωτισμός, ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς Ἰνδίας πολὺ πρὸ τοῦ XIX αἰῶνος. Κατὰ ταῦτα, εἶνε δυνατόν, νὰ κατηγορήσῃ κανεὶς τοὺς σοφοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῦ 1831 ὅτι δὲν ἐγνώριζον τὴν περιβόητον ἐπιστολὴν τῆς Ἀσπασίας πρὸς τὸν Περικλέα, ἐπιστολὴ ἥτις, αὐθεντικὴ ἢ ὄχι, ἐγράφη ἀσφαλῶς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους; Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἐξεπλάγησαν ἀπὸ τὸ χωρίον τοῦτο. «Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἐτοποθέτουν τὰ δῶρά μου εἰς τοὺς πόδας τῆς θεᾶς, ὤφειλα, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱερέων, νὰ κυτάξω ἀσκαρδαμυκτεὶ ἕνα καθρέπτην αἰωρούμενον ἐπὶ τοῦ κύματος

τῆς πηγῆς». Λοιπόν, κατὰ τὸ 1825, καὶ ἀκριβῶς ὅταν ὁ δόκτωρ Foissac ὡμίλει πρὸς τὴν Ἰατρικὴν Ἀκαδημίαν ἐπὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ποῦ ἀνεφέραμεν, ὁ ἰταλὸς ἰατρὸς Μόντε-Σάντο, εἰς μίαν ἀνακοίνωσίν του ἐπὶ τῶν Τυπικῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔκαμε ὑπαινιγμὸν περὶ τοῦ αἰωρουμένου καθρέπτου τῆς Ἀσπασίας καὶ ἀπέδειξε ὅτι τὸν μετεχειρίζοντο διὰ νὰ ἐπιτύχωσιν ὅ,τι καλοῦμεν σήμερον ὑπνωτικὸν ὕπνον.

Εἰς τὰ 1881, ἐγνώριζον καλῶς ὅτι αἱ ἀρχαῖαι προφήτιδες τῆς Γερμανίας, παρετήρουν σταθερῶς τὰς σχηματιζομένας δίνας εἰς τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν, ὅτι οἱ φακῖραι τῶν Ἰνδιῶν προεκάλουν τὸν ὕπνον παρατηροῦντες τὸ ἄκρον τῆς ρινός των, ὅτι οἱ κινέζοι καὶ ἰάπωνες ἱερεῖς ἐπετύγχανον τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα κυττάζοντες τὸν ὀμφαλόν των.

Εἰς τὴν «Ἱστορίαν τῶν σκελετῶν» τοῦ le Loyer (ἐκδ. 1605 σελ. 131) ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μας ἐπιτυγχανομένης βασκανείας παρατηροῦντες σταθερῶς ἢ ἕνα καθρέπτην ἢ τὸν ὄνυχα τοῦ δακτύλου μας.* Τὸ 1646, ὁ ἰησουΐτης Kircher διηγεῖτο τὰ πειράματά του ἐπὶ λαγωῶν καὶ ὀρνίθων, τὰς ὁποίας ὑπνώτιζε ὑποχρεώνων τὰ ζῶα ταῦτα νὰ κυττάζωσι μίαν εὐθεῖαν γραμμὴν χαραγμένην διὰ κιμωλίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ 1831, δὲν ἠγνόουν, ἐπίσης, ὅτι οἱ μάγοι τῆς Αἰγύπτου, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, μετεχειρίζοντο μίαν λευκὴν πλάκα εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε μέλαν σημεῖον καὶ τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτουν μεταξὺ δύο ἀντιστρόφων τριγώνων· ὅτι, ἀκόμη, σεῖχαι τινες ἄραβες, μετεχειρίζοντο σφαιροειδῆ ὕαλον λάμπας πλήρη ἐλαίου τοποθετημένην ἔμπροσθεν φωτός· ὅτι εἰς τὴν Ἀλγερίαν καὶ τὸ Μαρόκον, ἔκαμον μέλαν τι σημεῖον ἐπὶ τῆς παλάμης ἢ τοῦ ὄνυχος τοῦ ἀντίχειρος, καὶ πάντα ταῦτα ἵνα προκαλέσωσι τὴν ὑπνωτικὴν κατάστασιν ἢ ἐπὶ ἄλλων ἢ ἐφ' ἑαυτοῦ.

Πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Ἰωσὴφ Μπαλσάμο παρήγαγε τὴν κατάστασιν ταύτην ἐπὶ παιδίων τὰ ὁποῖα παρετήρουν σταθερῶς τὴν φλόγα κηρίου διὰ μέσου φιάλης ὕδατος. Εἰς τὰ 1813, προσεκάλει τοὺς μεσάζοντάς του, νὰ κυττῶσι σταθερῶς τὴν χεῖρά του. Εἰς τὰ 1820, ὁ βαρῶνος Du Potet, εἰς πειράματά τινα, ἐχάρασσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μέλαν τι σημεῖον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κυττάζῃ ὁ ὑπνωτιζόμενος. Παρήγαγε, τοιουτοτρόπως, τὰ φαινόμενα τῆς δευτέρας καταστάσεως τοῦ αὐτο-ὑπνωτισμοῦ καὶ τὸ πείραμα τοῦτο τῷ ἐχρησίμευε ν' ἀποδεικνύῃ εἰς τοὺς μαθητάς του, πόσον τὰ φαινόμενα ταῦτα ἦσαν διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ φαινόμενα τοῦ καθαροῦ μανητισμοῦ.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές]

---

* Σημ. Συν. Συνηθέστερον τὸν ὄνυχα τοῦ δεξιοῦ ἀντίχειρος.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύομεν πάντα τὰ φαινόμενα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν μεταφυσικὴν ἐν γένει. Δεχόμεθα εὐχαρίστως ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας πᾶσαν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν, σύντομον, ὑπεύθυνον καὶ ἐνυπόγραφον.

Προαίσθησις θανάτου

Πρὸ 15 - 19 ἐτῶν ἐν 40)Ἐκκλησίαις τῆς Θράκης, ἡ κ. Μαριγὼ Σταματόγλου οὖσα ἔγκυος μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρός της. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς της συχνὰ ἐπανελάμβανεν ὑποψίαν περὶ προσεχοῦς θανάτου της. Ἡ μήτηρ τῆς, ὡς ἦτο φυσικόν, προσεπάθησε ματαίως νὰ τὴν καταπείσῃ περὶ τοῦ ἀστηρίκτου τοιούτου θανάτου. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν της ὅμως, ὅτε ἀκριβῶς ἀπεχαιρέτα εἰς τὴν ἐξώθυραν τὴν μητέρα της λέγουσα εἰς αὐτήν: «ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναδῶ», αἴφνης ἀκούουν κρότον θραυομένης ὑάλου, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας. Σπεύσασα εἰς τὸ μέρος τοῦ κρότου, εὗρον τεθραυμένον ***ἀλλ' ὄρθιον***, τὸν μέγαν καθρέπτην. Ἀμφότεραι, ὡς καὶ ἡ προσδραμοῦσα ὑπηρέτρια, ὠχρίασαν, μὴ δυνηθεῖσαι νὰ ἐξηγήσωσι τὸ συμβὰν καὶ θεωροῦσαι τοῦτο ὡς πράγματι κακὸν οἰωνόν, καθ' ὅσον, ἐπειδὴ ἔκειτο ἡ οἰκία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν περιτοιχισμένης αὐλῆς, ***δὲν ἦτο δυνατὸν*** νὰ ἐπῆλθεν ἡ θραῦσις ***ἐκ λίθου ἔξωθεν ῥηφθέντος***. Οὔτε δὲ καὶ ἐξ ἀπροσεξίας οἰκείου ἐπῆλθεν αὕτη, ὡς διεπιστώθη.

Τὴν ἐπομένην ἡ κ. Μ. Στάμ. ἔτεκεν, καὶ μετὰ 8 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ἤτοι τὴν ἐννάτην ἀπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἐπισκέψεως, ἀπέθανεν.

Κωνστ. Κόκκινος

Ἐμφάνισις πνιγέντος

Εἰς τὸ Κολόμπο, εἶχεν αὐτοκτονήσει διὰ πνιγμοῦ εἷς νέος διὰ λόγους... ἐρωτικούς. Ὁ θάνατός του ἐλησμονήθη μετ' ὀλίγον καιρόν, ὡς συνήθως, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῶν φίλων του.

Κάποτε ὅμως, δύο ἐκ τῶν φίλων του τούτων, παρευρισκόμενοι εἰς συνεδρίασιν μιᾶς τῶν πνευματιστικῶν ἑταιριῶν τοῦ Κολόμπο, ἐδοκίμασαν μεγίστην ἔκπληξιν. Ὁ φίλος των, ἄνευ προσκλήσεως ἐνεφανίσθη ἐνώπιον πάντων καὶ ἀνεγνωρίσθη. Τὸ περιεργότερον εἰς τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἶνε ὅτι, πρητοῦ ἐμφανισθῇ, ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξίν του διὰ πλαταγίσματος ἀκριβῶς ὁμοίου πρὸς τὸν κρότον ἀνθρώπου ῥιπτομένου ἀπὸ ὕψους εἰς τὸ ὕδωρ. Ἔδωσε, δηλαδή, μόνος του, τὴν καλλιτέραν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ὀντότητος τοῦ ἐμφανισθέντος πνιγέντος.

ΒΙΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Λ. ΜΠΕΡΩΤΑ: ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ, Βιβλίον Αον καὶ Δον, Ἀθῆναι 1921.

Ζηλευτὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐργασίαν παρουσίασε ὁ κ. Μπερώτας, μὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἄνω βιβλίων του. Ὁ τίτλος των φανερώνει καὶ τὸ περιεχόμενον των, τὸ ὁποῖον, εἰς μὲν τὸ Α' βιβλίον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνακοινώσεις ἁπλῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, πατρὸς πρὸς υἱόν, τὸ δὲ Δ' ἀπὸ ἄλλας ἀνακοινώσεις πνευμάτων, ἐπὶ τῆς τρομερᾶς παγκοσμίου συρράξεως·

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει ἀρίστην ἐντύπωσιν, εἶνε ἡ τηρηθεῖσα μεθοδικότης τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Μπερώτα, ἡ ἐπιμονὴ καὶ τάξις του.

Πλεῖσται ἄξιαι λόγου ἀνακοινώσεις γενικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἀναφέρονται ἐν αὐτοῖς καὶ νομίζομεν καθῆκον παντὸς ἐνδιαφερομένου, ὅπως μελετήσῃ τὰ βιβλία ταῦτα, ἐξ ὧν θὰ ἀντλήσῃ πλείστας γνώσεις καὶ ὠφελήματα.

Εἰς τὸν τόπον μας, ὁ πνευματισμὸς παρακολουθεῖται τόσον *διλεταντικῶς*, ὥστε τὰ βιβλία τοῦ κ. Μπερώτα ν' ἀποτελοῦσι ἔκφανσιν σοβαρὰν καὶ κατὰ πάντα ἀξίαν λόλου.

Μολονότι φρονοῦμεν ὅτι ὁ Πνευματισμὸς εἶνε ἀνεπαρκὴς ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐξετᾶζον πνεῦμα, ἀποτελῶν τὴν πρώτην βαθμῖδα τῆς Μεταφυσικῆς Ἐπιστήμης, ἐν τούτοις ἐπαναλαμβάνομεν συνιστῶντες πρὸς μελέτην, τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Μπερώτα,

---

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας.

«Φάρος», Ἀλεξάνδρεια, τοῦ ὁποίου ὁ ἐκ τῶν συνδιευθυντῶν κ. Ι. Λάλας, εὑρίσκεται πρό τινος ἐνταῦθα. Ὁ «Ἑων» τοῦ ἀπευθύνει ἐγκάρδιον χαιρετισμόν.

«Πολιτικὸν μνημόσυνον». Λόγος τοῦ κ. Ν. Στράτου, ἐκφωνηθεὶς πρὸς τιμὴν τῶν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν ἀγωνισθέντων φιλελλήνων.

«Ἐθνικὴ Ζωή», 15 Ἰουνίου, μὲ δύο διηγήματα τῶν κ. κ. Π. Νιρβάνα καὶ Τιμ. Σταθ. καὶ ἄλλην ἐκλεκτὴν ὕλην.

«Ἀλήθεια», Σύρου.

«Clarté» μὲ ἄρθρα τῶν Ἀνατόλ Φράνς, Ἀνρῦ Μπαρμπύς, κλπ.

«Lumiere et Verité», Ἰούλιος, περιέχει μελέτην τοῦ κ. Felix Remo, ἐπὶ τῆς συνειδήσεως.

«La Rose+Croix», Ἰούνιος, μὲ ἄρθρον τοῦ κ. H. Deloseraic, ἐκ τῆς χριστιανικῆς, θεοσοφίας, κλπ.

«Les Amitiés SPirituelles», Ἰούνιος, μὲ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Sedir, G. Legentil, καθηγητοῦ P. Risler, κ.ἄ.

«Le Voile d' Isis»», Ἰούλιος, φιλοσοφικὴ ἐπιθεώρησις, διερχομένη

τὸ 26ον ἔτος τῆς ἐκδόσεως της. Περιέχει ἄρθρα τῶν κ. κ. P. Flambart, E. Caslant, E. Bulwer—Lytton, κλπ.

Εἰς τὸ προσεχὲς, θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ τρίτον, εἰς τὴν σειράν, ἀστρικὸν ἀποτύπωμα, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ὁ θάνατος τῆς Μεγάλης Διδασκαλίας Δάμιας*», Καὶ τὸ ἀποτύπωμα τοῦτο Χρονολογεῖται 1500 ἔτη π. Χ.

—o—

Τὸ Ἀγγλικὸν Περιοδικὸν Light ἀναφέρει πειράματα ὑλοποιήσεως τῶν πνευμάτων, ἐκτελεσθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ὁρατίου Λήφ, εἰς πλῆρες φῶς τῆς ἡμέρας καὶ στεφθέντα ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Ἐσχηματίσθη σχῆμα ἀνθρώπου ὅστις ἐπλησίασε τοὺς παρόντας καὶ ἀφῆκε νὰ τοῦ ψαύσουν τὸν βραχίονα οὗτινος ἡ θερμοκρασία ἦτο μεγάλη. Ὅταν ἠρωτήθη περὶ τούτου, ἀπήντησε, «Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ συνδέω τὸ ρευστὸν τοῦ σώματος τοῦ μεσάζοντος πρὸς τὸν περιβάλλοντα ἀέρα».

—o—

Ἡ ἐφημερὶς «Ἡ Πολιτική», τοῦ Πεκίνου, ἀσχολεῖται ἐκτενῶς μὲ περίεργον ἀλλὰ καὶ λίαν κωμικὸν πάθημα τῆς ἀστυνομίας, λόγῳ τοῦ ὅτι αὕτη μὴ δίδουσα πίστιν εἰς τὰς βεβαιώσεις τῶν ἰδόντων, ἠθέλησε νὰ καταδιώξῃ καὶ συλλάβῃ τὰ πνεύματα ἅτινα ἐνεφανίζοντο εἰς οἰκίαν τινα.

Ἡ ἐφημερὶς αὕτη, ὁμολογεῖ ὅτι, τώρα πλέον εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν πνευματιστικῶν μελετῶν διὰ τὸν κόσμον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σ. Καραβ. Λευκάδα. Σᾶς ἀπεστάλησαν **Μ. Βελισ.** Ἐνταῦθα. Τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχαριστιῶν μας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰς ἐνεργείας σας. **Ἰ. Σουρ.** Ἐνταῦθα. Παρὰ τῆς κ. Μ. Β. ἐλάβομεν συνδρομήν σας καὶ εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἀπεστάλησαν καὶ φύλλα προηγούμενα. **Λ. Μπερ.** Ἔχει καλῶς. **Κ. Βασιλ.** Ἐνταῦθα. Ὁ ἐν λόγῳ κύριος ἀκριβῶς ὑπεστήριξε τὸ ἀντίθετον τῶν ὅσων γράφετε. Μήπως φρονεῖτε ὅτι διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, ἀπομακρυνόμεθα τῆς θρησκείας; Ἂν ναί, γράψατε τὴν γνώμην σας. **Κ. Κόκ.** Θεσ]νίκην. Δημοσιεύεται. **Γ, Φιλοπ.** Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Δημοσιευθήσεται. Στείλατε καὶ τὸ Ὄνειρον-Φαντασία. **Σ. Συρμ.** Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰ συγχαρητήρια σας καὶ τὴν προθυμίαν σας. Ἀναμένομεν συνεργασίαν. Ἐλπίζομεν νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ προσπάθεια μας. **Κων. Ἀγγελόπουλον.** Ἑταιρεία Νεστλέ. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ. Πράγματι, ἡ κυρίως, μονὴ τῆς Πεντέλης, ἦτο ὁ μικρὸς ναΐσκος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπερκείμενος τοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. **Μ. Νικολ. Θεσ)νίκην.** Τὸ ἐπληροφορήθημεν. Ἀγνοοῦμεν διὰ ποίους λόγους ὁ πράκτωρ τῆς πόλεως σας ἀπέκρυψε τὸ περιοδικόν μας. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν Βῶλον. Ἐκάμαμεν τὰς δεούσας παραστάσεις ὅπου ἔδει. Γνωρίσατε μας,παρακαλοῦμεν, ἐγκαίρως ἂν θὰ ἐπαναληφθῇ. **Χ.Παπαχαρ. Τ. Τ. 922.** Σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν καὶ σᾶς ἀπεστείλαμεν φύλλα. Ὅταν εὐκολυνθῆτε μᾶς στέλλετε τὸ ἀντίτιμον. **Γάϊον Γράκχον.** Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Διὰ τὰ ἀποσταλέντα σᾶς ἀπηντήσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον. Τὸ τελευταῖον θὰ δημοσιευθῇ. **Θ. Πύρ.** Ἐνταῦθα. Δημοσιεύεται.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ :

La Revue Spirite
Le Bieniste
L' Idée Libre
Les Amitiés Spirituelles
La Revuc de Marseille
Lumiére et Verité
L' Heure de la Femme
Revue Suisse des Sciences Psychlques
La vie Morale
Revue des Intependants
Simple Revue
La Rose + Croix
Luce e ombra.
Le Voile d'Isis

Ὁ «Ἔων» θὰ ἐκδίδεται τὴν 1ην καὶ 15ην ἑκάστου μηνός. Ζητεῖτε ἀπὸ τὰ κεντρικὰ περίπτερα καὶ τὰ πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἑλλην. Τύπου.

Συστήσατε τὸ περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους σας. Ἡ σύστασίς σας εἶνε συμβολὴ καὶ βοήθεια εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας.